

ІЗ «ПОВІСТИ ВРЕМЕННИХ ЛІТ» (В перекладі на сучасну українську мову)

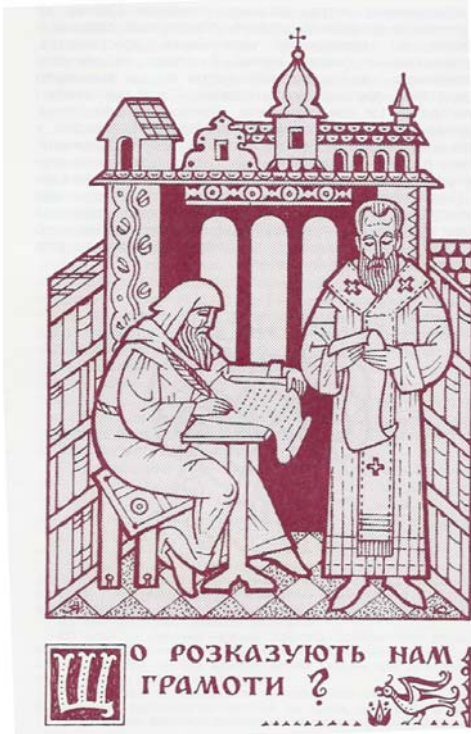
«Повість временних літ»

Дослівна назва цього першого українського літопису історії така: «Се повість временних літ, откуда пошла естъ руская земля, хто в Києві нача первіе княжити і откуда руская земля стала естъ». («Це повість про давні літа, звідки взялася руська земля, хто в Києві почав спершу княжити, і як постала руська земля»).

Цей літопис приписують учені ченцеві Печерської Лаври Несторові.

«Повість» розпочинається біблійними оповіданнями про потоп, про розділення народів під вавилонською вежею, далі розказує про слов'янські племена, про побут святого Андрія на місці сьогоденного Києва, оснування Києва та спиняється широко над хрещенням Руси за князя Володимира. «Повість» доведена до 1112 року після Христа.

Значення «Повісти» велике, як для вивчення історії України, так і для поваги нашого народу. Історичні часи рахуємо від часу, коли якийсь народ сам записує свої події. Отже «Повість» започатковує нашу історію.

В літо 1037

Заклав Ярослав місто велике, біля того міста Золоті Ворота. Заклав і церкву Святої Софії, митрополичу, потім церкву на Золотих Воротах, а потім монастир святого Георгія і святої Ірини. І стала за нього віра християнська плодитися і поширюватися і монахи чорноризці помножуватися, монастирі й храми будуватися і возвеличуватися.

Любив Ярослав книги, читав їх часто, і вдень і вночі. І зібрав скорописців багато і перекладали вони з грецької на слов'янську мову письмо. Написали вони книг велику силу, ними повчаються вірні люди і насолоджуються плодами глибокої мудрости. Начебто один хтось зорав землю, а другий посіяв, а інші — жнуть і споживають багату поживу — так і тут

батько цього всього — Володимир, він землю зорав і розпушив її, тобто просвітив християнством, а син же його Ярослав засіяв книжними словами, а ми тепер пожинаємо, приймаємо серцем книжну науку.

Велика бо користь від навчання книжного. Книги — мов ріки, які напоюють собою увесь світ. Це джерело мудрости, в книгах — бездонна глибина, ми ними втішаємося в печалі, вони — узда для тіла й душі. В книгах — світило мудрости, а про мудрість сказано: люблячих мене — люблю, а хто дошукується мене — знайде благодать. І якщо старанно пошукати в книгах мудрости, то знайдеш велику втіху і користь для своєї душі. Бо той, хто часто читає книги, той веде бесіду з Богом і наймудрішими мужами.

Ярослав же, як ми вже сказали, багато їх написав і поклав їх у церкві Святої Софії, яку сам збудував. Оздобив її золотом, сріблом і посудинами церковними, і возносять у ній врочисті співи в назначену годину. І в інших містах і селах він ставив церкви, назначуючи туди священиків і даючи їм від багатств своїх плату, наказуючи їм учити людей. Радувався Ярослав, бачачи велику силу церков і людей християнських, а ворог нарікав і ремствував, переможений новими людьми християнськими.

***Хрестоматія, Тисячоліття Хрещення Русь-України
Видав Світовий Конгрес Вільних Українців
Філадельфія – Торонто, 1986, Ст. 123 - 126***